

Reisverslag 2019

Vogels vliegen gemakkelijk de grens naar Belarus over. Zonder controle en zonder registraties. Ons kostte het uren voordat we door de laatste controle waren.

Wat volgde was een intensieve reis met mooie en soms ontroerende ontmoetingen en gebeurtenissen. Zelf noemen we het een zegenrijke reis.

Hieronder het verslag.

Pinsk

Ons eerste doel was het doveninternaat in Pinsk. Met dit internaat hebben we al meer dan 20 jaar contact. In het verleden was er veel contact tussen de Guyot-dovenschool in Haren en Pinsk. Een aantal jaren waren groepen kinderen in gastgezinnen in Nederland. Ze kregen les van hun eigen juf in Haren. Haren financierde diverse projecten in deze school, waaronder een huiskamer. Later op onze reis ontmoetten we enkele oud-leerlingen, die zelf al weer vader en moeder waren.

Aan alle leerlingen mochten we het boekje 'Ik ben Jozef' uitdelen. Het was net op tijd klaar. Het is een project dat door de stichting 'Vrienden van Effatha' (www.vriendeneffatha.nl) gefinancierd wordt.

Babrujsk

Na een verblijf van twee dagen (we sliepen in het internaat), reden we 300 km verderop naar Babrujsk. Hier zijn we drie dagen gebleven. We voerden gesprekken over het agro-project, eveneens gefinancierd door 'Vrienden van Effatha'.

Bouwoverleg over het agroproject

Het agro-project heeft als doel dat de leerlingen leren hoe ze moeten zaaien, verzorgen en oogsten. Op het platteland is de moestuin essentieel voor het levensonderhoud. Het is de bedoeling dat er een theorie- en een praktijklokaal komen. Het begin is al gemaakt en de plannen en tekeningen liggen klaar. Zoals we gewend zijn in Wit Rusland laten de vergunningen lang op zich wachten, zeker als het een humanitair project betreft. We hebben heel wat overleg hierover gevoerd. De bouw loopt helaas minder snel dan gehoopt en verwacht. We hebben goede hoop dat de lokalen volgend jaar klaar zijn. Het enthousiasme en de inzet zijn groot.

In gebaren wordt het eerste hoofdstuk verteld...

De keuken naast de huiskamer....

Ook hier hebben aan alle leerlingen het boekje over Jozef uitgereikt. Een enthousiaste juf vertelde meteen in gebaren de eerste hoofdstukken. Een filmpje staat op onze website. Er ontstond in de groep kinderen een interessante discussie over 'jaloezie', naar aanleiding van de mooie jas van Jozef. 's Avonds waren we met een groepje kinderen in de huiskamer en keuken (een eerder project).

We bezochten ook pastor Pavel Smoshny. Hij leidt een kerk in Babruisk en bezoekt regelmatig het doveninternaat. Zijn kerk biedt onderdak aan alcohol-verslaafde vrouwen. Ook organiseert hij zomerkampen voor jongeren. Voor het kamp in 2020 hebben we financiële steun gegeven. Samen met vrijwilligers probeert hij zelfvoorzienend te zijn.

Ze bouwen samen een onderkomen, een leegstaand schoolgebouw dat de gemeente gratis ter beschikking stelde. En voor de groente beschikken ze over een groot stuk grond.

In Babruisk – en ook in andere plaatsen – konden we veel zaden (bejo) achterlaten: kool, rode biet, tomaat, wortel, spinazie.

Het nieuwe en oude onderkomen voor de vrouwen...

Pastor Pavel geeft uitleg over de moestuin.

Berezino

We vervolgden onze reis langs de Berezina naar het stadje Berezino. We logeerden bij pastor Nikolai Spakh. Zijn kinderen en inmiddels ook kleinkinderen organiseren evangelisatiekampen in twee leeftijdscategorieën. Het kamp voor de jongsten wordt in en rond de kerk georganiseerd. De oudere jeugd bivakkeert in het bos langs de oever van de Berezina. Het totaal aantal deelnemers is meer dan 200. Naast bijbelvertelling en –studie is er veel sport en spel. De familie is gedurende het hele jaar bezig met de voorbereiding. Elk jaar geven we financiële steun.

's Zondags hebben we in de kerk de boekjes over Jozef uitgedeeld. Ter voorbereiding had Olga, de dochter van Nikolai, een toneelstukje ingestudeerd met de kinderen.

Het thema in de kerk en de zondagschool was 'het leven van Jozef'

Minsk

Onze reis ging verder naar Minsk. Daar trokken we vier dagen op met een groep dove weeskinderen. Met Susha die door haar ouders afgeleverd werd in het internaat in Babruisk. Met Maxime, achtergelaten in het ziekenhuis. Met Dascha uit een zwak sociaal gezin. Met Diema, met ..., allemaal schrijnende verhalen waarin de wodka een ware boosdoener is. Onvoorstelbaar: ouders die hun kind afleveren en nooit meer iets van zich laten horen.

De afgelopen jaren hebben we een relatie met de kinderen kunnen opbouwen. Spelletjes doen, creatief bezig zijn, een excursie, bijbelvertelling en gewoon gezellig samen zijn.

Ze krijgen hier wat ze in hun leven missen: een beetje een gezellig gezinsleven.

Dit is ook het doel van Varya Latyshevich, de directrice. Het huis moet een christelijk centrum voor doven zijn.

Met haar en haar man André spraken we een morgen door over de verwerkelijking van de doelstelling in de toekomst.

Op woensdagavond kwam een groep dove jongeren. Na een gezamenlijke maaltijd hebben we iets mogen vertellen over het leven van Jozef. Alosja vertelde over zijn leven, hoe hij als dove jongen de weg naar God vond. Er ontspoon zich een boeiende discussie over hoe moeilijk het is als dove christenen te leven in de samenleving van Belarus.

Alosja en Alina, beiden doof, troffen elkaar in Minsk. Twee bijzondere, aangrijpende levensverhalen. Alina ontmoetten we twaalf jaar geleden in een oude vervallen kloosterschool in Mstislav, niet zo ver van Smolensk. Ouders heeft ze niet. Samen met andere kinderen moest ze naar de school in Babruisk toen de kloosterschool sloot.

We bleven met haar en andere kinderen in contact. Ze vond de weg naar Minsk, naar het huis van Varya. Alina kwam tot geloof en liet zich dopen. In Minsk leerde zij Alyosha kennen. Ook hij kwam heel bewust tot geloof, al kostte dat veel strijd in zijn persoonlijk leven en met name in zijn familie. In het huis in Minsk zien we wonderen gebeuren. Dove jongeren die hun hart aan Jezus geven. Er is een mooie christelijke dovengemeenschap gegroeid. Er worden dovendiensten gehouden en bijbelstudies georganiseerd. En vooral ook ontmoetingen in het huis van Varya. Wij konden het niet bedenken, twaalf jaar geleden in Mstislav, dat we Alina, Diema, Christine en andere kinderen zo

lang mochten ontmoeten en vertellen over Jezus. Ook aan hen mochten we het boekje over Jozef geven.

Alosja en Alina

Overleg Bible Society Belarus

Het bijbelgenootschap (Bible Society Belarus) heeft inmiddels 10 van onze boekjes uitgegeven.

Ina Karpowitsch heeft ze alle in het Russisch vertaald.

Bijzonder is dat enkele boekjes ook in het Duits en het Oekraïens zijn vertaald. Door de Duitse zendingsorganisatie 'Missionswerk Friendensbote'. De boekjes vinden hun weg in het grote Rusland, maar ook in Oezbekistan en Turkmenistan. En het boekje 'Naar Jezus' is in het Mongools vertaald.

Er is dringend behoefte aan bijbelverhalen, die in een eenvoudige taal geschreven zijn.

God opent wegen, die wij nooit hadden kunnen bedenken.

Wij hoeven alleen maar te zaaien. Gods Geest werkt. We hebben het zelf gezien.

We vragen gebed voor kinderen, die moeten ontberen wat wij onze kinderen en kleinkinderen kunnen geven: liefde!

Piet en Dineke Compaan

www.hulpbelarus.nl